

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXX

FEBRUARIE 1993

DE
CE
A
MURIT
ISUS
CRISTOS ?

• În Ruanda de Sud, Diviziunea Africa, Oceanul Indian, s-a inițiat o campanie de vizite din casă în casă, pentru a contacta pe cei interesați. Ca rezultat al acestei lucrări personale, în iunie 1992, 5.553 de persoane au primit botezul.

• Un seminar pentru colportori s-a deschis recent în Ruanda. Ca urmare a lucrării de colportaj, la fiecare 3 luni au fost organizate 100 de noi grupe de persoane interesate.

• Guineea a fost pînă nu de mult o țară în care biserica noastră nu era prezentă. Refugiații adventiști din Liberia (din cauza războiului civil) și-au stabilit prezența în regiunea pădurilor din Guineea Centrală.

• În Zambia, în luna mai a anului 1992, au fost botezate 9.047 de suflete.

• În Bulawayo, din Zimbabwe de Vest, un preot romano-catolic a fost botezat în timpul campaniei evanghelice ținută de Calvin Rock, vicepreședinte al Conferinței Generale. În prezent, acest fost preot romano-catolic ține lecturi biblice cu 4 călugărițe.

• În Gweru, Cîmpul Misionar Central din Zimbabwe, un tînăr seminarist catolic, care era în al treilea an de pregătire pentru a deveni preot, a citit despre Sabat într-o revistă editată de adventiști. Cînd l-a întrebă pe profesorul lui despre Sabat, acesta l-a avertizat să nu mai pună întrebări. Cînd tînărul însă a insistat, a fost exmatriculat din Seminar. Acesta s-a alăturat Bisericii Adventiste și lucrează cu un pastor adventist. S-a făcut planul ca tînărul să fie trimis să studieze la Colegiul din Solusi.

• Aproape o pătrime din cele 42 de clădiri luate de regimul comu-

nist în 1950 și care au aparținut Uniunii A.Z.Ș. Cehoslovace au fost înapoiate Bisericii Adventiste.

• În Novosibirsk, Siberia, Calvin B. Rock, vicepreședinte al Conferinței Generale, a condus o campanie evanghelică ce a durat 6 săptămîni. Douăzeci și cinci de voluntari au împărțit 80.000 de invitații. Campania s-a încheiat la 15 august 1992, cînd 909 persoane au fost botezate.

• Orașul Sarirejo din Sumatra de Sud, Indonezia, era un loc unde nu exista nici un adventist. Dar, într-o zi, Eliyas Subakio a prins la aparatul său de radio postul AWR al Bisericii Adventiste și a auzit o discuție despre Sabat. Pornind de aici, Subakio a primit adevărurile credinței Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Deși a fost exclus din biserică sa pentru

faptul că împărțea noile sale convingeri, el a continuat să asculte emisiunile de radio ale acestui post. În curînd și alții i s-au alăturat, constituind un grup. Mai tîrziu, adventiștii din alt oraș au luat legătura cu ei și au început să le predea săptămînal lecturi biblice, ascultînd în grup și programele de radio. La sfîrșitul lunii septembrie 1991, 57 de persoane au fost botezate. Dintre aceștia, 38 erau musulmani. Unii din acest grup au înființat o ramură a Școlii de Sabat, într-un sat vecin, și la sfîrșitul lui noiembrie 1991, 71 de persoane și-au consacrat inima și viața lor lui Hristos.

* *

Din Buletinul Asociației Pastorale al Conferinței Generale, pe trim. IV.1992.

RAPORT AL MISIUNII GLOBALE 01 iulie 1990 - 30 iunie 1992

1.207.675 noi membri

• Primul an al misiunii globale	569.769
• Al doilea an al misiunii globale	637.906
• Suma intrărilor pe un an	603.838
• Pe un trimestru	150.959
• Pe lună	50.320
• Pe zi	1.654
• Pe oră	69
• Pe minut	1,15
• La fiecare 52 secunde	1

Diviziunile care au peste 1 milion de membri:

• Inter- America	1.368.476
• America de Sud	1.124.757
• Africa de Est	1.065.021

Diviziunile care au botezat peste 100.000 persoane

• Africa de Est	242.255
• America de Sud	211.706
• Inter-America	203.356
• Africa Oceanul Indian	140.595
• Orientul Îndepărtat	103.916

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 2/1993

ANUL LXX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:

DUMITRU POPA

Membrii comitetului
redacțional:

Adrian Bocăneanu

Lazăr Forray

Aron Moldovan

Dumitru Popa

Tehnoredactare:

Dumitru Popa

Culegere computerizată:

Iulia Corduneanu

Tehnoredactare computerizată:

Irina Toncu

Corectură:

Lori Gheorghită

CUPRINS

- „Vești din cîmpul mondial” cop.2
- „Editorial” pag. 1
- „De ce a murit Isus Hristos?” pag. 2
- „Comunitatea adventistă din
Iagărul de la Poarta Albă” pag. 5
- „Asociația pastorilor pensionari” pag. 7
- „Institutul pentru evanghelizare” pag. 9
- „Sîntem întrebăți? Răspundem!” pag. 15
- „Raport asupra activității
Conferinței Muntenia pe 1992” pag. 16
- „Călătorie misionară” pag. 17
- „Sfîrșit de drum” pag. 19
- „Comunicări din partea
Comitetului Uniunii” pag. 20
- „Marta și fiara” cop. 4

Casa de Editură și Tipografia
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI”
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126
ISSN 1220-6725

EDITORIAL

„Ce vă zic vouă, zic tuturor: VEGHEAȚI!”

- Marcu 13,37

„De nimic nu se teme Satana atît de mult ca de faptul că poporul lui Dumnezeu va libera calea, dînd la o parte orice piedică, astfel încît Domnul Dumnezeu să poată revărsa Duhul Său Cel Sfînt asupra bisericii lîncezînde și asupra unei adunări nepocăite” (S.T./102).

Această declarație a Spiritului Profetic subliniază nevoia stringentă ca biserica lui Dumnezeu să se angajeze într-o trăire sfîntă, printr-o „viață sfîntă și evlavioasă”, sancționată de Dumnezeu prin revărsarea Duhului Sfînt în Ploaia Tîrzie. În vederea realizării acestui deziderat - lucrare de mult timp scadentă - Domnul spune fiecăruia dintre noi, fiecărui slujitor al Său: „Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheați!”

„Bărbații pe care Dumnezeu i-a ales să fie slujitorii ai Săi trebuie să se pregătească pentru lucrare printr-o temeinică cercetare a inimii și printr-o strînsă comuniune cu Răscumpărătorul lumii. Dacă ei nu au succes în cîștigarea de suflete la Hristos, aceasta se datorește faptului că propriile lor suflete nu stau bine în relațiile lor cu Dumnezeu... Prin studiu și o viață de rugăciune, poporul lui Dumnezeu va fi înălțat mai presus de gîndurile și simțămintele obișnuite ale vieții și vor fi aduși în armonie cu Domnul Hristos, în marea Sa lucrare de curățire a Sanctuarului de sus, de păcatele poporului Său. Crediința lor Îl va însoți în Sanctuar și închinătorii de pe pămînt își vor cerceta cu multă grijă viața, comparînd caracterele lor cu marea standard al neprihănirii. Atunci, ei își vor vedea defectele, vor înțelege că ei trebuie să se bucure de ajutorul Duhului lui Dumnezeu, dacă trebuie să fie calificați pentru marea și solemnă lucrare a timpului de față, pe care trimișii, slujitorii lui Dumnezeu, sînt chemați să o facă.

Nu este suficient să predici adevărul; el trebuie să fie aplicat, trăit, pus în practica vieții de fiecare zi. Domnul Hristos trebuie să locuiască în noi și noi în El, pentru a putea aduce la îndeplinire lucrarea lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să aibă o experiență personală și să depună eforturi susținute pentru a ajunge la suflete.”

Adesea, este prea mult profesionalism, „prea multă ignoranță din partea unui mare număr a acelor care predică Cuvîntul. Ei nu sînt calificați pentru această sfîntă lucrare, printr-o profundă înțelegere a Scripturilor. Ei nu simt importanța adevărului pentru timpul acesta. Pentru ei, ADEVĂRUL nu este o realitate vie...”

„Da, Dumnezeu cere de la fiecare dintre noi să investim în lucrarea la care am fost chemați toată puterea noastră și, printr-un efort continuu, să ne educăm noi înșine, pentru a face ca lucrarea noastră să fie primită. De la fiecare dintre noi El așteaptă să aducem în inimile noastre harul lui Dumnezeu, pentru ca El să fie o lumină, o lumină strălucitoare în această lume” (E.G.White: 5 T/574-577).

„CE VĂ ZIC VOUĂ, ZIC TUTUROR: VEGHEAȚI!”

DE CE A MURIT ISUS HRISTOS?

G. REID

Cum ne-a mîntuit Dumnezeu?

Odată cu sfîrșitul primului secol al erei creștine și cu moartea lui Ioan - ultimul dintre martorii oculari ai lucrării, suferințelor și morții Domnului Hristos - întrebări care mai înainte nu se puneau, au început să se ridice în mintea unora: Cine a fost Isus? De ce a venit în trup omenesc? De ce a murit?

Răspunsul la aceste întrebări ne vine dintr-o serie de metafore pe care le găsim în Sfintele Scripturi: Mielul de jertfă al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii; Împăratul Împăraților, biruitor și ca să biruiască. Isus era văzut ca Fiul lui Dumnezeu - un Eliberator cosmic, un Trimis al cerului. Dar El era, de asemenea, și Fiul omului, identificîndu-Se astfel cu noi.

Unul dintre cele mai expresive tablouri îl avem în ideea răsкупăării. Domnul Isus spune: „Pentru că... Fiul omului n-a venit să l se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca RĂSCUPĂRARE pentru mulți” (Mat. 20, 28). Și ca un ecou al acestei declarații a Mîntuitorului, Petru spune: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, nu cu argint sau cu aur ați fost răsкупărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sîngele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1, 18.19).

Ideea răsкупăării era obișnuită în antichitate. Cuvîntul arată ceva din valoarea folosită pentru a lua înapoi un lucru pe care l-ai amanetat... El se referă, de asemenea, la cumpărarea libertății unui sclăv. Desigur, cei din antichitate cunoșteau destul de bine practica plătirii unei mari

sume de bani pentru a răsкупăra pe cineva care fusese luat prizonier de război. De aceea apostolul Pavel declara: „Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor” (1 Cor. 7, 23).

PREȚUL RĂSCUPĂRĂRII

Cu toate acestea, imaginații neobosite au intrat în curînd în acțiune și au ridicat întrebarea: Dacă este vorba de o răsкупărare, cine a încasat prețul răsкупăării?

Interesant de remarcat faptul că Biblia nu vorbește niciodată despre lucrul acesta. De-a lungul veacurilor, un scenariu dramatic s-a conturat - în parte real, în parte ficțiune. După această imagină povestire, între Dumnezeu Tatăl și Satana a avut loc o înțelegere - Adam și-a vîndut dreptul său, da, sufletul său diavolului. Știind dorința puternică a Tatălui, ca Adam să se reîntoarcă, Satana, cu un chicotit diabolic, a cerut prețul final: viața Fiului lui Dumnezeu, pe care Satana îl ura cel mai mult.

Așa se face că Domnul Isus a venit în lume, luînd trup omenesc - așa se desfășoară scenariul - și a trăit sub cele mai teribile torturi ale lui Satana și, în cele din urmă, și-a pierdut viața.

Dar, așa cum spune mai departe povestea, Lucifer a fost și el „răsкупătit”, pentru că Tatăl a înviat pe Fiul Său din morți, lăsînd ca Lucifer să fie și el jefuit de prețul înțelegerii, nemaistăpînînd altceva decît un mormînt gol. El a pierdut prețul pe care l-a cerut de la Tatăl.

UN ADEVĂR IMPORTANT

În ciuda fanteziei din istorioara de mai sus, găsim în ea un grăunte de adevăr. Domnul Hristos și-a dat în adevăr viața ca preț de răsкупărare pentru noi, păcătoșii. Dar întrebarea ce merită atenția noastră are puțin de-a face cu cine a primit răsкупărarea. Există un adevăr cu mult mai important - și anume acela că în ispășirea Domnului Hristos a fost plătit un preț monumental, dar nu în termeni comerciali, ci pentru a aduce la îndeplinire împăcarea dintre noi, ca păcătoși căzuți, și neprihănitul nostru Dumnezeu, pentru a ne împăca cu Dumnezeu: „Căci dacă atunci cînd eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, cînd sîntem împăcați cu El, vom fi mîntuiți prin viața Lui” (Rom. 5, 10).

În fața unui Univers care urmărea cu atenție evenimentele, Dumnezeu a demonstrat, odată pentru totdeauna, cît de departe, pînă unde va merge El ca să facă posibilă răsкупărarea păcătoșilor pierduți. În această extindere a iubirii Sale este descoperit modul în care sacrificiul Său face parte din calitățile răsкупăării.

Niciodată nu trebuie să uităm faptul că Domnul Dumnezeu nostru este Acela care a luat inițiativa răsкупăării noastre, care ne-a ieșit în întîmpinare. „Și toate lucrurile acestea sînt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării” (2 Cor. 5, 18). Și El continuă și astăzi să ne iasă în întîmpinare. Cînd acceptăm invitația Lui plină de har, atunci umblăm în certitudinea

mîntuirii, garantată prin moartea și învierea Sa.

Într-o frază scurtă, apostolul Pavel sondează profunzimea a ceea ce a însemnat pentru Dumnezeu să ne iubească: „Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Rom. 5, 8).

Trei adevăruri ni se revelează. Primul: Dumnezeu demonstrează felul, modul Său de a ne iubi; al doilea: Noi ne dăm seama, pricepem starea noastră de păcătoși neajutorați și ignoranți; al treilea: Îl vedem inițiind întreg planul de mîntuire, un plan pus la punct mai înainte ca lumea noastră să existe. El S-a oferit de bună voie ca să-și dea viața pentru noi. Așa cum adventiștii înțeleg foarte bine, El aducea la îndeplinire, în același timp, un plan de proporții cosmice.

Dar ce putem spune despre iubirea Lui?

Din nefericire, iubirea a devenit un cuvînt care aproape că nu mai spune nimic. Adesea, ea este legată de sentiment și chiar confundată cu sentimentul religios. Dar, așa cum este el folosit în Biblie, iubirea este un cuvînt puternic și nicidecum ceva lipsit de conținut. Iubirea este agresivă, Dumnezeu acționînd, căutîndu-ne aici jos, ca să ne ajute. Ellen G. White spune că iubirea este un principiu. Cum anume poate fi altfel? Răspunsul este acela că iubirea lui Dumnezeu este o încredere nezdrcinată, inviolabilă, o predispoziție în favoarea noastră, care nu poate fi descuzată. Iubirea divină ce nu poate fi zdrcinată sau împiedicată. Ea este o căutare neobosită din partea unui Dumnezeu dornic de a ajuta, Unul care nu se dă niciodată bătut, nu abandonează

niciodată. În acest sens, Dumnezeu este iubire.

MAI MULT DECÎT UN EXEMPLU

În plin Ev Mediu, un călugăr francez, Peter Abelard, a construit ceea ce el a considerat că descrie ceea ce înseamnă în adevăr iubirea. Teoria sa a ajuns să fie numită teoria influenței morale. Reacționînd împotriva ideii blestemate a răscumpărării din vremea sa, el a argumentat că în nici un fel Domnul Isus n-a fost o răscumpărare, ci ceva cu mult mai înalt, mai deosebit. Dacă am putea pricepe noblețea caracterului lui Dumnezeu, raționa el, atunci inimile noastre apăsate s-ar topi și ar fi mișcate ca să se pocăiască, iar păcatul ar fi abandonat.

Pentru Abelard, moartea Domnului Hristos a fost realmente ultima demonstrare a iubirii lui Dumnezeu, deci o reprezentare a caracterului Său. Astfel că Domnul Isus a suferit cu noi ca să ne dea un exemplu. El S-a identificat pe deplin cu noi, El a suferit mai degrabă cu păcătosul decît PENTRU păcătos. Această teorie reinterpretează însemnătatea acestor texte care ne spun că Hristos a murit pentru noi.

În ciuda adevărului central, doctrina lui Abelard nu corespunde pe deplin tabloului biblic. Ea prezintă pe Domnul Hristos mai degrabă ca supus legii iubirii de-

cît ca fiind Creatorul ei. Concepția lui elastică cu privire la păcat sugerează faptul că dificultatea ce se ridică nu se datorește atît de mult violării de către păcătos a caracterului desăvîrșit al lui Dumnezeu, cît neputinței sale de a înțelege afecțiunea, iubirea lui Dumnezeu față de el. Ea schimbă, înlătură învățătura biblică că Domnul Hristos a venit nu numai să demonstreze iubirea lui Dumnezeu, ci de asemenea să manifeste dreptatea Sa - ca ispășire descrisă în principal în termenii iluminării noastre despre scopul Său, lucrarea Domnului Hristos ca o jertfă, murind pentru cei păcătoși, este adusă la tăcere. Atenția se concentrează în principal asupra iluminării morale lăuntrice și nu atît de mult asupra unei sincere și deschise morți, ce rezolvă marele conflict pe care păcatul l-a adus în Universul lui Dumnezeu. Astfel că Abelard ne-a prezentat un adevăr parțial - Isus ca o demonstrare dincolo de orice îndoială - al interesului neîmpuținat pe care îl are pentru noi.

Dar mîntuirea înseamnă mult mai mult decît numai sentimente bune între noi și Dumnezeu. Ea înseamnă o confruntare crîncenă între neprihănire și revolta umană ce ne cuprinde pe noi toți. Ea înseamnă o iubire ce duce pe Isus la sacrificiul suprem, spre a obține pentru noi împăcarea cu Creatorul nostru. Durerile fizice teribile de la Golgota vorbesc în mod intens oamenilor despre felul iubirii care, de fapt, înseamnă asumarea vinei pentru fiecare păcat, suportînd, în același timp, consecințele: o totală înstrăinare de Dumnezeu. Numai aici se poate vedea profunzimea sacrificiului de Sine al lui Dumnezeu, iubirea Sa ce nu se împuținează și nu pierde.

ERATĂ

În agenda pe anul în curs (1993), la pag. 20, strofa a treia din poezia „Spre Lumină”, rîndul trei se va citi „zăresc o stea ce-și taie drum” și nu „zăresc o stea ce-mi taie drum”, cum din greșeală a apărut, fapt pentru care, ne cerem scuze.

Așa cum spune Pavel, „avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5,1). Primindu-L pe El, avem bucuria unei mîntuirii sigure, știind că sîntem pe deplin acceptați în iubirea Lui. Dumnezeu este dragoste și puterea acestei iubiri va continua să se desfășoare înaintea noastră, în timp ce pășim prin porți spre veșnicie.

Într-un text familiar din Noul Testament se află un adevăr care, de obicei, este făcut neclar de către traducători. „Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi” (1 Cor. 15,3). Ad literam, textul spune că Domnul Hristos a devenit jertfă, sacrificiu în locul nostru sau pentru noi (grecește, hilasterion), o referire deschisă la anticul sistem ebraic al jertfelor. Atît la suprafață, cît și în profunzimea lui, principiul este substituție, înlocuire.

Tipic pentru religiile păgîne, grecii antici acționau pentru potolirea mîniei zeilor lor și căutau favoarea lor prin daruri și cu o mulțime de anume fapte. Din nefericire, acest concept mai persistă și astăzi printre unii creștini, adesea manifestîndu-se în discuții despre credință și fapte. Dar „îmbunarea”, indiferent de motiv, este o idee păgînă vrednică de respins.

FAVOAREA TATĂLUI

Moartea Domnului Hristos nu este nicidecum o aluzie la efortul Mîntuitorului de a cîștiga favoarea Tatălui. Avînd deja această

favoare, încrederea Lui L-a dus la Golgota, în ciuda ezitării naturii Sale omenești.

Numai la cruce, confruntat cu retragerea prezenței Tatălui Său, ca urmare a repulsiei Sale față de păcat, această despărțire, acest gol a devenit clar. În timp ce vâlul vinovăției noastre a căzut asupra Lui, de pe buzele Lui a ieșit strigătul agonizant: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Mat. 27,46).

Cu aceasta, El a trecut în groapa celei de a doua morți, ducînd cu El povara respingerii, părăsirii și înstrăinării din cauza răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. Aici, El a luat locul nostru. El este personificarea disperării păcătoșilor pierduți, încremeniți în hăul negru al uitării, fără nici o speranță. Luînd locul nostru, „Mîntuitorul n-a putut vedea prin porțile mormîntului” (D.A./753). Moartea L-a cuprins ca pe un păcătos abandonat, singur, acolo, pe locul în care fiecare dintre noi trebuia să fim, loc și situație ce ne aparțin.

Unii sugerează faptul că Domnul Hristos a venit, în mod deosebit, ca să manifeste preocuparea, interesul Său față de noi în starea noastră comună în care ne găsim, să ne asigure de înțelegerea și grija lui Dumnezeu. În timp ce toate acestea au meritul lor, ele sugerează însă în mod subtil că, de fapt, păcatul nu este în realitate așa de serios și că, în final, trebuie să ne mîngîiem cu faptul că Dumnezeu ni-

ciodată nu încetează să ne poarte de grijă. Sîntem încurajați să privim în partea însorită, luminoasă a problemei. Fără îndoială că Isus Hristos demonstrează cît de mult ne iubește Dumnezeu, dar aici se află mult mai mult. El a venit să poarte pedeapsa inevitabilă pentru răzvrătirea împotriva infinitei neprihăniri a caracterului lui Dumnezeu.

Domnul Isus Hristos a venit nu pentru a îmbuna, ci pentru a șterge vinovăția și a curăți pe păcătoși. În nici un fel aceasta nu a fost o „mituire” a lui Dumnezeu sau o stratagemă abilă pentru împlinirea unor cerințe personale. În loc de a fi astfel, El a făcut un plan divin, despre care Pavel spunea: „Pe El Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie, prin credința în sîngele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui, căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu, pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încît, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Rom. 3,25-26). Cu alte cuvinte, mai degrabă decît să răspundă la o cerere a lui Dumnezeu, ea a fost adusă la îndeplinire la inițiativa lui Dumnezeu.

Pe drumul acesta, Domnul Isus a plătit pentru noi prețul răscumpărării și ne-a eliberat pe noi, robii păcatului. Pe acest drum, El ne-a arătat cît de mult ne iubește Dumnezeu. Dar este

- CONTINUARE ÎN PAG. 6 -

„Nu poți fi un creștin roditor și să ai o cunoaștere a Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos, dacă nu ești un creștin practic, dacă nu progresezi tot timpul în viața ta spirituală. Acest lucru este de o mare importanță. Mulți gîndesc că de îndată ce au coborît în apa botezului și numele lor au fost scrise în registrul comunității, totul a luat sfîrșit. Ei au gustat poate, din cunoașterea vieții viitoare, ei poate că au primit dovada faptului că sînt copii ai lui Dumnezeu, dar ei nu pot rămîne astfel, dacă nu merg progresiv în viața lor spirituală, în viața lor de sfințire”.

E. G. White
20 octombrie 1888

COMUNITATEA ADVENTISTĂ DIN LAGĂRUL DE LA POARTA ALBĂ!

V. FEREȘTEANU

Începînd din anul 1949, în România luau ființă detașamentele de muncă din cadrul armatei. Toți tinerii care nu prezentau încredere, nu erau U.T.C.-iști, cei care împărtășeau alte convingeri religioase decît cele „oficiale” erau încorporați (începînd cu contingentul 1949) în aceste detașamente de muncă și trimiși pe șantierul „Construirii Socialismului”.

Mulți din tinerii bisericii noastre, care au fost încorporați în această a „doua armată” a țării, au avut mult de suferit. Problema respectării zilei de odihnă, Sîmbăta, credincioșia față de Dumnezeu și de porunca divină, de a lucra șase zile și a șaptea s-o sfințești, au făcut ca mulți tineri credincioși să se confrunte cu momente de criză în viața lor de credință. Mulți, foarte mulți, asemenea lui Daniel și tovarășilor lui, au rămas credincioși credinței dată sfinților odată pentru totdeauna și au fost condamnați la ani grei de închisoare.

Începînd din acest număr al revistei noastre, dorim să facem cunoscut, spre slava lui Dumnezeu, ca lecții practice de istorie adventă, unele din experiențele celor ce n-au acceptat compromisul, indiferent de consecințe. Cu această ocazie, facem apel și la ceilalți frați din comunitățile noastre, care au trăit asemenea experiențe, să le împărtășească redacției noastre, pentru a avea un tablou cît mai complet al acestor timpuri, ce au forjat caractere pentru Dumnezeu, chiar dacă a trebuit să sufere în trup.-

Redacția.

În fața porților penitenciarului din Constanța, secția întâi, unde intrau cei nejudecați, și secția a doua, unde se aflau cei care fuseseră judecați și așteptau acum repartizarea la coloniile de muncă de pe „canal”, milițianul de serviciu avea două chei mari

atîrnate la șold, pentru porțile celor două secții. Cheile acestora și perspectiva întunecoasă de dincolo de aceste porți înfricoșau în adevăr pe aceia care nu cunoșteau făgăduința Domnului Hristos sau pe cei care aveau conștiința apăsată: „Nu te teme! Eu sînt Cel dintîi și Cel de pe urmă. Cel viu. Am fost mort, și iată că sînt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților” (Apoc. 1, 17-18).

Aici am întîlnit pe fratele Onu Constantin, care avea să primească, la fel ca și mine, șase ani de temniță grea. Vina era aceea că nu lucram în ziua Sabatului, în cadrul detașamentelor de muncă ale armatei, deci din motive de conștiință, deși în cele șase zile de lucru ne îndeplineam cu credincioșie îndatoririle ce le aveam. A fost atunci timpul cercării noastre și mulțumim lui Dumnezeu pentru că, în umilință, am rămas credincioși preceptelor divine.

Fratele C. Onu și cu mine am fost transferați la secția a doua, unde am întîlnit alți cinci frați condamnați, ca și noi, pentru aceleași motive. Patru din ei fuseseră condamnați la opt ani grei de temniță, iar cel de al cincilea avea o condamnare de zece ani. Toți șapte totalizam aproape șase decenii de temniță. O viață de om.

După ce poarta s-a închis în urma mea, ca și în cazul lui Daniel de pe vremuri, singura legătură, singura nădejde, singura mîngiere și singura încredere era numai în Dumnezeul mîntuirii noastre.

Intram într-o experiență nouă, grea, dar și plină de binecuvîntări spirituale. Eram în creuzetul în care Dumnezeu dorea să pregătească caractere puternice pentru cauza Sa.

Toți cei șapte tineri adventiști, condamnați pentru credința dată

sfinților odată pentru totdeauna, am fost repartizați la colonia „Cinci culmi”. Aici, eu am fost încadrat într-o brigadă în care eram singurul adventist. Mi-a părut rău că rămăsesem singur. Cît de mult face ca, în asemenea situații, să mai ai pe cineva cu care să te îmbărbătezi, să te rogi și să te sfătuiești. În prima zi de Sabat în această colonie, cînd s-a format coloana ca să meargă la lucru, eu am refuzat să intru în coloană. Aceasta a produs ru-moare printre condamnați și l-a infuriat peste măsură pe ajutorul de brigadier, care considera atitudinea mea ca o răzvrătire. Degeaba i-am spus eu că pentru acest motiv am fost condamnat la ani grei de temniță. Supărat, acesta a pus mîna pe un băț zdravăn și a început să mă lovească fără „discriminare”, adică pe unde apuca. Interesant mi s-a părut că loviturile lui pline de mînie păreau ca atingerea unui pai. Nu mă dureau de loc, așa cum aveam să citesc mai tîrziu cele mărturisite de Wesley, omul lui Dumnezeu. Cît de mare, puternic și bun este Dumnezeu!

Văzînd că rămîn liniștit și, cu toată ploaia de lovituri ce cădeau asupra mea, nu manifestam durere sau renunțarea la atitudinea mea și încadrarea în coloana ce trebuia să plece la lucru, băta-ușul... se înfurie și mai mult și, cum era și normal, loviturile au devenit mai dese și mai puternice, pînă cînd, aplicîndu-mi o lovitură „de maestru” pe spinare, bățul se rupe și el rămîne neputincios cu un ciot în mînă, descumpănit. Cu calm și liniște, ca și cum am fi continuat o discuție amicală, i-am spus: „Sînt adventist de ziua a șaptea. Sîmbăta este ziua de odihnă stabilită de Dumnezeu; pentru acest motiv, pentru faptul că n-am putut lucra

Sîmbăta am fost condamnat și puteți judeca singur că n-am să lucrez nici aici!”

Uluit și încurcat, dă ordinul de pornire al coloanei spre punctul de lucru, nemaibăgîndu-mă în seamă.

În ziua aceea de Sabat, aveam să gădesc grupe de frați din alte brigăzi, adunați în dormitoare, făcînd Școala de Sabat din memorie. Cît m-am bucurat! Nu eram singur! Nu, niciodată nu sîntem singuri! Erau frați care urmașera cursurile Școlii Misionare. Frații: Kestner Rudolf, Ieremia Arthur, Niculaescu Traian, Tremurici Gheorghe și Varodi Iosif. Noi ceilalți, care nu avusesem privilegiul de a fi elevi ai Școlii Misionare, priveam la acești frați ai noștri ca la o „autoritate”, datorită studiilor

lor, și așteptam totdeauna ca în situații deosebite ei să aibă inițiativa. Ei să ne spună ce avem de făcut.

După cîtva timp, aveam să aflăm că în această colonie „Cinci culmi” se aflau aproximativ șaptezeci de tineri păzitori ai Sabatului, condamnați la mulți ani de închisoare, pentru credințioșia lor față de cerințele Legii lui Dumnezeu.

Printre ei se aflau și reformiști. Toți cei șaptezeci erau repartizați în toate brigăzile de lucru existente în acest punct al uriașului șantier al canalului Dunăre-Marea Neagră, care s-a dovedit a fi mormîntul și locul de schinguire fizică și morală a sute de mii de ființe omenești.

(urmare în numărul viitor)

DE CE A MURIT ISUS HRISTOS?

- URMARE DIN PAG. 4 -

totuși ceva cu mult mai mult. O reală înțelegere vine din momentul în care noi ajungem să pricepem natura disperată a problemei păcatului și a modului în care Dumnezeu trebuie să procedeze cu răzvrătirea din Universul Său.

Sub semnul întrebării se află neprihănirea lui Dumnezeu și dreptatea, justetea Sa. Avem aici o dramatică depărtare de ideea pagină de îmbunare. Dumnezeu S-a angajat să facă un pod peste acest abis. El a ales să Se substituie păcătosului, pentru a demonstra natura neschimbătoare a Legii Sale și a aduce la îndeplinire tot ceea ce era necesar. Domnul Hristos a devenit jertfa divină, crucea Sa - un altar (1 Cor. 5,7). Plini de uimire stăm deoparte, privindu-L pe El în locul

nostru, suferind, ca jertfă. „Da, El S-a dat pe Sine pentru noi” (Ef. 5,2) și S-a „adus o singură jertfă pentru păcate” (Ev. 10,12). Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4,10). În Hristos, păcatul nostru a fost judecat și condamnat. Natura neprihănită a Domnului Hristos rămîne intactă și violarea ei înlăturată. În timp ce noi stăm ca niște copii cu ochii mari deschiși, El ne-a împăcat cu Dumnezeu și revarsă binecuvîntările Sale asupra noastră, a celor care L-au primit prin credință. Avînd Universul întreg ca martor pentru realizarea tuturor acestor lucruri, ce putea face El oare mai mult și n-a făcut?

TRADUCERE:
D. POPA

ASOCIAȚIA PASTORILOR PENSIONARI

Au trecut mai bine de trei ani de când un grup de pastori pensionari ai bisericii noastre se frământau cu ideea de a înființa și în România o „Asociație a Pastorilor Adventiști Pensionari”. Dar evenimentele deosebite ce au avut loc în țara noastră au făcut ca această dorință să nu se poată realiza pînă acum.

În prezent, după cît se pare, norii s-au mai risipit, spiritele s-au mai potolit, atmosfera s-a mai luminat și acel grup restrîns și-a reluat activitatea. Pentru început, ne-am adresat conducerii Uniunii, care ne-a răspuns astfel: „Inițiativa este bună, dar ea privește exclusiv pe cei interesați, pe pastorii pensionari. Ei trebuie să o realizeze”.

Astfel, cu știrea și încuviințarea Uniunii și în prezența unui delegat al Uniunii, în persoana fratelui I. Ciucă, ne-am întâlnit la Brașov, la sediul Casei de Rugăciune, la data de 6 octombrie 1992. Din motive obiective, nu au venit toți cei 30 de pastori pensionari care au fost in-

vitați, dar cei care au fost prezenți au discutat pe larg această problemă, ajungînd la următoarele hotărîri:

1. Considerăm înțîlnirea noastră ca fiind prima piatră pusă la baza Asociației Pastorilor Pensionari;

2. Să încunoștiințăm pe toți pastorii pensionari din țară despre hotărîrea noastră de a ne organiza, pentru ca toți cei care doresc să între în această asociație să-și facă cunoscut opțiunea, prin completarea unei adeziuni (Subsemnatul... pastor pensionar cu domiciliul în Str... nr... Bl ... Et ... Sc... ap. ... Tel..., consimt să fac parte din „Asociația Pastorilor Adventiști Pensionari” - APAP - din România și să contribuie cu tot ce pot la bunul mers al activității ei și să mă conformeze prevederilor statutului asociației. - Data și semnătura). Adeziunea să fie trimisă pe adresa: Popov Alexandru, Str. Bogdan Vodă 11/Brașov 2200.

3. Să se publice un articol în paginile „Curierului Adventist”, ară-

tîndu-se motivele și scopul organizării acestei asociații.

Dorim să facem cunoscut faptul că colegii noștri pastori pensionari din alte țări sînt organizați în astfel de asociații. În mod deosebit în S.U.A.

Ca asociație și, deci, ca persoană juridică, putem să tratăm mai bine problemele specifice pensionarilor: beneficierea de locuri la casele de odihnă, participarea la Adunările Generale ale Conferințelor, Uniunii, cum și la principalele evenimente din viața bisericii, tratarea problemelor legate de un echilibru între salariile pastorilor activi și cei pensionari, în conformitate cu rînduiele bisericii mondiale, etc.

Ca asociație, am putea găsi căi și mijloace legale de ajutor reciproc și sponsorizare.

De asemenea, ca fînțe create de Dumnezeu, fînțe sociabile, avem nevoie să ne întîlnim, să ne rugăm împreună, să discutăm probleme legate de viața și activitatea bisericii

și să ne implicăm, pe măsura puterilor noastre, în lucrarea ei.

Un alt motiv major este și actuala situație din lume. Evenimente și întâmplări din lume și din biserică, care ne confruntă, cer ca cei care au o largă și bogată experiență, un tezaur al bisericii, să nu fie nesocotit, ci pus în slujba bisericii. Ca unii care știm taina „funiei de nisip“, pastorii pensionari mai au încă de spus un cuvânt în viața bisericii.

Stimați frați, nevoia noastră de a ne aduna, de a urmări desfășurarea

evenimentelor contemporane este oxigenul fără de care nu putem trăi.

Pe bună dreptate spunea cineva: „dacă un predicator, după ce a ieșit la pensie, încetează a mai fi activ, prin aceasta el demonstrează că, de fapt, el n-a fost decât un salariat și nu un slujitor al Celui Prea Înalt“ (Ioan 10,12).

Să nu uităm că Spiritul Profetic spune despre pastori că ei trebuie să fie „nobilimea lui Dumnezeu“ și prin harul Lui, așa să fim!

A. Popov,
Pastor - pensionar

ANUNȚ IMPORTANT

Redacția „Curierul Adventist“ aduce la cunoștința abonaților săi următoarele:

- Din cauza scumpirii hârtiei și a manoperei, prețul unui număr al revistei noastre este de 80 lei sau 960 lei abonamentul pe un an.

- Toți aceia care nu au achitat costul abonamentului pe anul 1993 vor trimite sumele respective Conferințelor din care fac parte, cu specificarea: „Pentru abonamente la 'Curierul Adventist'“ pe anul 1993.

- Cei care au achitat abonamentele pe anul în curs, dar la prețul de 60 lei bucata sau 720 lei abonamentul pe un an, vor trimite Conferințelor lor diferența de 240 lei pentru un abonament pe un an.

- Tuturor comunităților care au avut abonamente pe anul 1992 și au neglijat să le reînnoiască pentru 1993 li s-au trimis și pentru anul în curs - 1993 - același număr de abonamente, cât au avut pe luna decembrie 1992.

Rugămintea redacției este aceea ca toți cei în cauză să confirme abonamentele pe 1993, iar dacă doresc să modifice numărul de abonamente pe 1993, să comunice acest lucru redacției, de îndată ce vor primi Curierul pe luna ianuarie 1993.

- În prima jumătate a anului 1992, am trimis revista noastră la Conferințe și pastori le luau de acolo pentru comunitățile din districtul lor. Începând cu numărul pe iulie 1992, am trimis Curierul direct la abonați, spre a ajunge mai repede (unii însă reclamă faptul că nu le-au primit, în mod deosebit în mediul rural).

Se consideră oare ca fiind o soluție mai bună aceea de a expedia „Curierul Adventist“ pastorilor pentru districtele lor, urmînd ca aceștia să se îngrijească ca revistele să ajungă cît mai repede cu putință la comunități, sau să rămînă să le expediem în continuare direct la comunități, urmînd ca responsabilii cu literatura din fiecare comunitate (acolo unde este cazul) să ia legătura cu Oficiul Poștal sau factorul poștal pentru primirea revistelor, luînd în calcul și cheltuielile de expediere a lor.

Asociația
„Sănătate și Temperanță“
Filiala Cluj

Alten-und Pflegeheim
„Theodora“
Hamburg - Germania

Vă invită să participați la cel de-al doilea Congres al medicilor adventiști din România, care va avea loc la Cluj-Napoca, în perioada 8 - 10 octombrie 1993 cu tema:

„MODUL DE VIAȚĂ ȘI PROFILAXIA BOLILOR“

Manifestarea este înscrisă în calendarul Conferinței Generale și al Diviziunii Euro-Africa.

Vă rugăm să ne comunicați în scris dorința dvs. de participare pînă la data de 15.III.1993 și titlul lucrării pe care doriți să o prezentați.

Dr. Szentagotai T. Lorant
3400 Cluj-Napoca
Str. Mărășești Nr. 36
Tel. 95/139985

În ultimii șase ani, Diviziunea Euro-Africa a organizat în diferite Uniuni Institutul pentru evanghelizare și creșterea bisericii, Bucureștiul fiind al nouălea oraș în care s-a desfășurat.

Obiectivele Institutului au fost, în primul rînd, cele privitoare la instruirea și formarea pastorilor noștri pentru o varietate de activități evangelistice. Au participat 56 de pastori, între care președinții și responsabili cu activitățile evangelistice de la fiecare Conferință. Patru zile pe săptămînă au fost afectate predării, deci, un total de aproximativ 160 de ore. Cursurile au fost prezentate în cea mai mare parte de fratele Brad Thorp, directorul Institutului. De asemenea, au predat pentru perioade scurte fratele DaCosta, directorul departamentului Church Ministries la Diviziune, și fratele Johannes Mager, secretarul Asociației Pastorale la Diviziune.

Cu această ocazie, s-a pregătit o varietate de materiale pentru diferite faze ale activității misionare: cursuri pentru pastori și laici, seminarii pentru deschiderea lucrării în domenii ca sănătatea, familia, pro-

vizitate Sabat de Sabat, fiind prezentate atît solli spirituale, cît și cursuri de instruire în vederea susținerii active a evanghelizării publice. Cîteva sute de membri ai comunităților din București au fost angajați cu toată rîvna și priceperea în organizarea prelegerilor, în conducerea grupelor de discuții și ca plasatori, în pregătirea și distribuirea corespondenței, în vizitarea persoanelor interesate și în pregătirea celor doritori pentru botez. Reinnoirea spiritului misionar și formarea pentru lucrare în comunitățile din București constituie un alt cîștig pe termen lung al Institutului.

Cel de-al treilea obiectiv al Institutului a fost organizarea unei campanii publice de evanghelizare în București, care să ofere un exemplu practic pentru participanții la Institut. Ca pregătire, au fost organizate un seminar privind tratarea stresului și un altul despre profețiile din Daniel. Primul a fost organizat la Sala Mare a Palatului și a avut o participare între 2.800 și 3.500 de persoane. Programul a fost foarte apreciat și a prilejuit mai multe interviuri pentru radioul național,

INSTITUTUL PENTRU EVANGHELIZARE ȘI CREȘTEREA BISERICII

26 septembrie - 12 decembrie 1992, București

feșiile, alte seminarii pentru cei care sînt cunoscători ai Bibliei și, de asemenea, s-a pregătit noul manual al Conferinței Generale pentru pregătire în vederea botezului, intitulat: „Pe urmele pașilor Săi“. Aceste materiale sînt în curs de tipărire sau multiplicare și vor rămîne ca un beneficiu pe termen lung al acestui Institut.

Al doilea obiectiv major al Institutului a fost reinnoirea spiritului misionar în comunitățile din București și formarea lor pentru lucrare. În vederea acestui țel, comunitățile din București au fost

unul pentru Radio Tineret și unul pentru revista Sănătatea. Importanța subiectelor de sănătate pentru pregătirea lucrării de evanghelizare nu trebuie niciodată trecută cu vederea.

O parte însemnată a celor care au participat la prelegerile despre stress au continuat să participe la următorul program, privind profețiile din Daniel. Fiind în preajma referendumului din Franța, pentru acceptarea Tratatului de la Maastricht, titlul foarte incitant sub care s-au desfășurat prelegerile a fost: „EUROPA, ÎNCOTRO?“.

Datorită numărului mare de persoane interesate, programul s-a desfășurat în două serii consecutive, în sala de concert Radio.

Imediat au demarat prelegerile sub titlul: „NOILE DIMENSIUNI ALE VIETII”, la Sala Polivalentă. Mulți dintre participanți au fost determinați să urmărească acest program datorită bunelor impresii dobândite în urma seminariilor pregătitoare. Fără acestea, în ciuda eforturilor serioase în domeniul publicității (100.000 de invitații, mai multe mii de invitații și anunțuri la radio, TV și în ziare), ca și pentru ușurarea transportului la sală (autobuze închiriate care să facă naveta între stațiile de metrou apropiate și sală), numărul de participanți ar fi fost cu mult mai mic.

Programul „NOILE DIMENSIUNI ALE VIETII” s-a desfășurat între 16 octombrie și 12 decembrie. Numărul ascultătorilor a variat între 1500-1800 la mijlocul săptămânii și 5000-5300 în serile de vineri și sâmbătă. Participarea neadventistă a fost deosebit de constantă (800 - 1000 la mijlocul

săptămânii și 1200-1500 sau mai mult la sfârșitul săptămânii).

Trei din cele patru întâlniri săptămânale aveau ca punct central predicarea Cuvintului lui Dumnezeu. Primele conferințe au urmărit crearea unei atmosfere de încredere și deschidere, formarea convingerii că Biblia este descoperirea autentică și temeinică a voinței lui Dumnezeu. Credința în Dumnezeu a fost prezentată ca un răspuns conștient și bazat pe realități și nu ca un „salt în gol”. Nimic nu este mai străin de spiritul Bibliei decât maxima „crede și nu cerceta”. Au fost prezentate apoi bazele relației omului cu Dumnezeu - inițiativa lui Dumnezeu pentru căutarea omului pierdut în păcat, semnificația credinței, pocăinței, predării, ascultării de voința lui Dumnezeu și a sfințirii. Fiecare prezentare era completă în sine, conducând spre o atitudine personală față de adevărul prezentat, și totodată însemna un pas mai departe în înțelegerea completă a adevărului, a „științei mintuirii”. O parte însemnată a subiectelor era ancorată în profeții - ca buna și

vechea predicare adventistă - punând mereu și mereu în contrast acțiunea mântuitoare a lui Dumnezeu și lupta plină de răutate a lui Satana, împotriva lui Dumnezeu și a poporului păzitor al poruncilor Sale.

O trăsătură tipică importantă a acestui program a fost utilizarea masivă a grupurilor mici pentru dezbateri. Fiecare seară de miercuri era rezervată discuțiilor. Două sute sau două sute cincizeci de grupe, conduse de pastori din București, pastori participanți la Institut, studenți la Institutul Teologic și mulți membri ai comunităților din București, au discutat cu mult interes și deschidere toate subiectele principale ale doctrinei biblice, pe baza manualului „Pe urmele pașilor Săi”. Aceste clase erau de fapt clase de pregătire în vederea botezului și au contribuit, de asemenea, la stabilirea unor relații prietenești între organizatori și participanți, a căror importanță se va putea recunoaște abia în viitor. Se poate considera că experiența câștigată în conducerea grupelor de discuție se va dovedi o

SEPTEMBRIE 1933 - IAȘI
CAMPANIA DE EVANGHELIZARE PRIN LUCRAREA DE COLPORTAJ

ocazie excelentă pentru activitatea lor viitoare.

Pină în acest moment (20 ianuarie), în ultimele ocazii la Sala Polivalentă, unde s-au desfășurat impresionante botezuri - și din comunitățile din București care au avut de îndeplinit lucrarea de consolidare a celor interesați, pe care să-i conducă la botez și să-i ajute să se integreze în viața bisericii - s-au botezat 198 de persoane, în cea mai mare măsură tineri. Lucrarea continuă cu mai mult de o sută de persoane care au exprimat hotărârea de a intra în biserică prin botez și mai multe sute de alte persoane doritoare să studieze mai mult. La fiecare două Sabate, se organizează noi botezuri în diferite comunități din București. Se poate aștepta ca, în răstimpul unui an, circa 450-500 de persoane să intre în biserică.

Acest număr impresionant de noi membri și vizitatori aduce un suflu proaspăt și o nouă vitalitate în comunitățile noastre, dar în același timp ne constrânge să răspundem într-un mod creativ și curajos dificultăților în ce privește integrarea lor în viața bisericii, păstorirea, folosirea eficientă a dispoziției lor de a sluji și, nu în ultimul rând, asigurarea spațiului necesar pentru participarea la activitățile din comunitate. În privința aceasta, putem recunoaște unele dintre cele mai încurajatoare rezultate ale desfășurării Institutului în București. În cadrul unui plan comun, Conferința Muntenia și Uniunea au început să lucreze în direcția creșterii utilizării comunităților celor mai aglomerate - prin două servicii divine succesive - și mărirea numărului de comunități din București. Astfel, în primul Săbat al anului 1993, un numeros grup de vizitatori și de membri din diferite comunități din București, îndeosebi din comunitatea Labirint, au început activitatea unei noi comunități care, pentru început, folosește sala Cinematografului

Popular. Două săptămâni mai târziu, credincioșii și vizitatorii din cartierele Militari și Drumul Taberei au început o viață de comunitate într-o sală foarte frumoasă de la Clubul Fabricii APACA. Această grupă se va dezvolta ca o „fiică” a comunității Popa Tatu.

Un aspect extrem de încurajator pentru viitorul lucrării în acest mare oraș este faptul că în mod providențial s-au creat fondurile necesare cumpărării de terenuri pe care noile comunități să își construiască viitoare Case de Rugăciune. În aceste zile în care prețurile terenurilor sînt atît de ridicate, acest ajutor reprezintă un stimulent extraordinar, un pas de înaintare care va permite o desfășurare neîngrădită a energiilor umane din noile comunități. Terenurile pentru cele două comunități noi, menționate mai sus, există deja și se desfășoară negocieri intense pentru

achiziționarea unui număr de alte proprietăți.

În același timp, mărirea numărului de comunități și asigurarea spațiului necesar pentru credincioși va crea condițiile necesare unei acțiuni de recuștigare pentru o viață spirituală activă a unui număr considerabil de membri din București, care participă numai sporadic la activitățile bisericii. În condițiile în care se poate asigura numai un scaun în adunare pentru fiecare trei - patru credincioși a fost destul de greu să subliniem îndemnul Biblic: „Să nu părăsiți adunările...”. Și chiar dacă lipsa de la adunare era într-un fel justificată, consecințele nu au fost mai puțin păgubitoare. Spațiu suficient va însemna, deci, în același timp o șansă pentru reactivarea membrilor inactivi și pentru un efort misionar sporit.

Acesta este un raport oarecum „rece” al unei perioade fierbinți din

Vine Domnul...!

*Vine Domnul la noi iar
Să ne dea răsplată,
Vine să ne dea ca dar
Veșnicia toată.*

*Vine Domnul pe alb nor
Doamne, ce iubire,
Noi, să-L așteptăm cu dor
Să dăm lumii știre.*

*Vine Domnul să ne ia
Cu El în mărire,
Vine bucuros să dea
Celor drepti, slăvire.*

*Pînă la venirea Lui,
Să avem... credință,
Slavă să dăm Domnului
Chiar și-n suferință.*

Izvonaru Marian

În una din scrisorile ce au ajuns pe biroul meu, am citit cu uimire, cu recunoștință și profund mișcat, următoarele:

„Mă numesc Izvonaru Marian, am 24 de ani, sînt invalid de gr. 1 din naștere. Nu pot merge, nu pot mânca singur, ci am nevoie de o persoană care să stea lîngă mine. Trebuie să vă spun că din 31 mai 1992 sînt credincios adventist și sînt recunoscător că am reușit să cunosc pe Domnul cu adevărat... Această carte v-o scriu chiar eu... cu piciorul drept... un dar din partea lui Dumnezeu...” Lîngă scrisoare, două poezii. Una - cea de mai sus. PSALMUL 34.

D. POPA

viața Bisericii Adventiste. Rezultatele de până acum sînt încurajatoare, dar adevăratele rezultate se vor vedea în lunile și anii care vor veni, într-o viață de comunitate reînnoită în București și în roadele întinse ale activității evangelistice a tuturor pastorilor și laicilor care au participat. Dorim ca acest raport să fie susținut, într-un număr viitor, printr-un grupaj de experiențe providențiale ale celor care au ascultat cu bucurie Cuvîntul vestit și l-au crezut din toată inima lor.

INTERVIU

Cu cîteva ore înainte plecării din București, fratele Brad Thorp și-a rezervat cîteva minute pentru a răspunde următoarelor întrebări:

A.Bocăneanu: Iubite frate Thorp, la această a cincea dumnea-voastră vizită în România ați petrecut în București aproape patru luni, v-ați aflat în fața publicului românesc de peste șaiszeci de ori și ați avut numeroase contacte personale. Cum apreciați deschiderea față de Evanghelie a locuitorilor din București?

B.Thorp: Sînt bucuros să constat că este un interes extraordinar și aceasta înseamnă ocazii extraordinare pentru Evanghelie. Totuși, pe măsură ce aspectul de noutate trece, se observă și o scădere a interesului. Cu doi ani și jumătate în urmă, cu numai cîteva mii de invitații și cîteva sute de afișe, Sala Mare a Palatului (4300 de locuri) a fost arhiplină seară de seară, pe cînd acum, pentru Sala Polivalentă, am folosit 100.000 de invitații și mii de afișe, fără ca sala de 6.300 de locuri să fie plină cel puțin o singură dată.

A.Bocăneanu: Cum apreciați starea bisericii în aceste condiții?

B.Thorp: Consacrarea și zelul cu care biserica împărtășește Evan-

Iată mărturisirea inimii unui slujitor al lui Dumnezeu, scrisă pe o foaie de Biblie și găsită după ce acesta a suferit moartea pentru credința și slujirea sa:

„Doamne, eu renunț la scopurile și planurile mele, la toate dorințele, speranțele și ambițiile mele și primesc voința Ta pentru viața mea. Eu mă predau pe mine însumi, viața mea, tot ce-î al meu, mă predau cu desăvîrșire Ție, spre a fi al Tău pe vecie. Îți predau spre păstrare toată prietenia mea, toată dragostea mea. Toți cei pe care-i iubesc urmează să ia locul al doilea în inima mea. Uplete-mă și sigilează-mă cu Duhul Tău cel Sfînt. Crează viața Ta întregă în viața mea, pentru totdeauna și cu orice preț, căci 'pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig' (Fil. 1, 21).

Numai așa va crede lumea că sîntem ceea ce pretindem a fi“.

ghelia sînt cu totul deosebite. Mulți dintre membri au depus eforturi extraordinare și pline de sacrificiu. În același timp, dificultățile crescînde fac pe mulți să fie copleșiți de răspunderile vieții de zi cu zi și să contribuie în prea mică măsură la împlinirea misiunii bisericii. Este nevoie de o reînnoire a consacrării și a angajamentului lor misionar.

A.Bocăneanu: În acest timp ați lucrat îndeaproape cu un număr de pastori, care reprezintă aproape o treime din numărul tuturor lucrătorilor. Ce puteți spune despre capacitatea lor pentru evanghelizare?

B.Thorp: Am fost încîntat de spiritul lor de inițiativă, de munca lor sîrguincioasă și de darurile lor excelente. Am apreciat atitudinea pozitivă și încurajatoare manifestată de-a lungul întregului pro-

gram. O contribuție foarte importantă a fost adusă de participarea tuturor președinților noi aleși la Conferințe. Acest lucru va asigura aplicarea în continuare în toate districtele a principiilor și metodelor de lucrare însușite în cadrul Institutului.

La întoarcerea în districte, acești pastori vor fi în măsură să transmită cu toată energia viziunea marii lucrări care poate fi împlinită și vor lucra pentru a alcătui planurile în vederea dezvoltării sistematice a bisericii. Ei vor instrui comunitățile lor și le vor mobiliza pentru noi și noi activități - în vederea creșterii interioare și a lucrării în afară.

A.Bocăneanu: Care sînt planurile de lucrare pe termen lung care au fost alcătuite cu ocazia Institutului?

B.Thorp: Planurile se referă în primul rînd la trei domenii: 1. stimularea lucrării de la om la om; 2. organizarea a cît mai multe grupe de studiu și seminarii în diverse subiecte de interes general; 3. angajarea în predicarea publică, în campanii de durată medie și lungă, după modelul prezentat cu această ocazie.

A.Bocăneanu: Care sînt domeniile în care credeți că este în mod special nevoie de o creștere?

B.Thorp: Se cere mai multă inițiativă în evanghelizarea personală, în prezentarea de studii biblice pentru un singur ascultător. De asemenea, este necesar să se urmărească un plan de acțiune atotcuprinzător, în care copiii, tineretul și solia sănătății să ocupe un loc de frunte.

A.Bocăneanu: Ce tendințe ați observat în societatea românească?

B.Thorp: Cred că este o preocupare sporită pentru dobîndirea de bunuri de consum, pentru

ridicarea nivelului de viață. Aceasta duce, de obicei, la micșorarea interesului față de valorile spirituale, un proces numit de obicei secularizare. De asemenea, sînt unele semne îngrijorătoare privind intoleranța religioasă. În aceste condiții, biserica trebuie să dezvolte o relație vie și activă cu Isus și să ia inițiative curajoase pentru a-L mărturisi în aceste condiții sociale. Argumentul care va cîștiga cel mai mult va fi un creștinism care manifestă și promovează iubire.

A.Bocăneanu: Ce sugestii ați avea pentru conducerea bisericii, în vederea întîmpinării acestor tendințe?

B.Thorp: Este nevoie de un plan complex, o strategie care să aibă în vedere nevoile societății actuale. Educația publicului în domeniile sănătății și familiei constituie o contribuție urgent necesară în societatea românească și, în același timp, o ocazie excelentă ca biserica să fie cunoscută și să facă cunoscute răspunsurile lui Dumnezeu. Activitatea de publicații trebuie să fie dezvoltată, în ciuda prețurilor ridicate, căci cărțile și revistele se vînd destul de bine. Un alt domeniu în care este necesar un plan strategic pe termen lung este acela al relațiilor publice, care să modeleze o imagine pozitivă a bisericii în opinia publică și în mod special în rîndul persoanelor și instituțiilor cu mare influență publică.

A.Bocăneanu: Cum vedeți dezvoltarea lucrării în București?

B.Thorp: În această perioadă am ajuns, cred, la o cunoaștere destul de apropiată a bisericii din

comunitățile bucureștene. Pot să recunosc anumite dificultăți specifice, datorate spațiului insuficient, vieții mai aglomerate și relațiilor sociale mai superficiale. În același timp, consider că este un excelent potențial de dezvoltare. Înființarea în ultimele două săptămîni a două comunități noi, experiența în general pozitivă a desfășurării de două servicii divine în comunitatea Popa Tatu și hotărîrea de a prelua acest model în alte comunități aglomerate, inițiativele curajoase ale unor membri și pastori îmi dau multă încredere.

Fără îndoială că întemeierea unei comunități noi este un proces dificil. Echilibrul care a fost menținut vreme îndelungată în comunitatea mamă este deranjat prin plecarea unor membri și a unor conducători ai comunității. Comunitatea nouă are nevoie de timp pentru a-și crea o identitate, a se organiza în domeniul diferitelor activități, a dezvolta darurile credincioșilor pentru muzică, învățare în Școala de Sabat, diaconie, predicare. Pentru un timp, se poate observa stîngăcie și uneori comunitatea fiică se dezvoltă într-o direcție puțin diferită de cea a comunității-mamă. Comunitatea trebuie să se facă cunoscută în zonă, să stabilească relații sociale normale, pozitive.

Perioada de formare și dezvoltare a noii comunități are importanță crucială pentru viitorul ei, pentru realizarea optimă a misiunii ei.

A.Bocăneanu: Ați avut ocazii pentru contacte publice?

B.Thorp: Da, am avut privilegiul să fiu invitat la postul național de radio, la Redacția „Viața Medicală“. Aici, am pregătit șase emisiuni scurte, legate în special de Seminarul de stress, un subiect care preocupă foarte mult publicul românesc. Am abordat, de asemenea, aspecte ale sănătății emoționale și spirituale într-o emisiune de proporții mai mari, care va fi difuzată în cadrul Universității Radio. Radio Tineret mi-a cerut un interviu în domeniul valorilor morale ale tineretului; cred că a fost un interviu reușit. Cea mai citită revistă de educație sanitară, „Sănătatea“, a publicat pe două pagini un interviu realizat în urma prezentării la Sala Mare a Palatului.

A.Bocăneanu: Cum apreciați experiența întregului Institut pentru dumneavoastră și familia dumneavoastră?

B.Thorp: Sint foarte recunoscător față de marele nostru Dumnezeu pentru binecuvîntările pe care ni le-a dat în tot acest timp. Am fost ocrotiți în mod special. Am avut o colaborare foarte bună, pentru care doresc să mulțumesc în mod special membrilor comunității, pastorilor, lucrătorilor de la editură și tipografie, personalului Conferinței Muntenia și Uniunii. Pentru familia mea, de asemenea a fost o bucurie deosebită; avem o mulțime de prieteni noi și băieții noștri înțeleg deja destul de bine românește. Am avut privilegiul să particip la cîteva căsătorii, să văd desfășurarea vieții bisericii și stilul de viață. Astfel s-a dezvoltat un

„În ce măsură trebuie să ne cîștigăm adevărata cunoștință despre Dumnezeu și despre rînduiele Sale pentru om, adică CREDINȚA. Sub ce formă ni se împărtășește harul și ajutorul dumnezeiesc, adică ne întărim în NĂDEJDEA întru El; apoi - care porunci trebuie a le păzi și cum avem a le înțelege și împlini, căci întru aceasta se cunoaște DRAGOSTEA noastră către El“.

Sf. Ioan
Gură de Aur

simțămint foarte viu de identitate cu biserica lui Dumnezeu din România.

Am fost martorii unor adevărate minuni: viața multor persoane a fost schimbată, credința a înlocuit scepticismul, mii de oameni au o nouă încredere în Cuvântul lui Dumnezeu și privesc viitorul cu optimism. Am fost foarte încurajat să văd rezultate ale lucrării începute cu doi ani și jumătate în urmă. Unii dintre cei care s-au botezat acum participaseră la conferințele de la Sala Palatului și dobândiseră atunci o Biblie pe care au studiat-o. Acum

rodul predicării a fost copt și a urmat botezul.

A.Bocăneanu: Când veți reveni în România?

B.Thorp: Către sfârșitul anului - noiembrie - decembrie - voi fi din nou pentru câteva zile în România, pentru a consolida lucrul desfășurat acum și a evalua rezultatele pe termen mai lung.

A.Bocăneanu: Unde se va desfășura următorul Institut de Evanghelizare?

B.Thorp: Anul viitor, în primele luni ale anului, voi conduce un program asemănător la Sofia. Drumul spre Sofia va oferi din nou ocazia

ca familia mea să întâlnească familia adventistă din România și să reinviem amintiri deosebit de scumpe. Vă mulțumesc încă o dată pentru invitația de a veni în România și pentru toată afecțiunea creștină și colaborarea oferită.

A.Bocăneanu: Și noi vă mulțumim pentru tot ceea ce înseamnă prezența dvs. în mijlocul bisericii noastre, pentru entuziasmul pe care ni-l transmiteți și pentru dăruirea cu care lucrați pentru creșterea bisericii din țara noastră.

*A. Bocăneanu,
Secretarul Uniunii*

UNIUNEA DE CONFERINȚE A.Z.Ș.

NR. CRT.	Situația statistică a comunităților și a membrilor în perioada	31.XII.1991	31.XII.1992
1	Numărul comunităților	835	885
2	Intrări în biserică prin botez și mărturisire de credință	5.455	7.099
3	Numărul total al membrilor	55.707	60.660
4	Pierderi prin moarte și apostazie	1.487	1.843

ATENȚIE

**ABONAȚI-VĂ LA REVISTA „CURIERUL ADVENTIST“:
COMUNITĂȚILE CARE N-AU FĂCUT ÎNCĂ ABONAMENTE
PE ANUL ÎN CURS, POT FACE ACUM ACEST LUCRU.**

CITIȚI ȘI RĂSPÎNDIȚI „CURIERUL ADVENTIST“

SÎNTEM ÎNTREBAȚI?

RĂSPUNDEM!

nu este nimic rău, din punct de vedere biblic și moral în folosirea „cu moderație” a băuturilor alcoolice, ei nu se vor simți obligați sau convingși să adopte o poziție de totală abținere de la folosirea băuturilor alcoolice.

„Sînt un membru tînăr al Bisericii Advente. Am o nedumerire. De ce Biserica Adventă practică o abținere totală de la băuturile alcoolice, cînd Biblia spune destul de clar că este recomandat să folosești, în mod cumpătat, vinul? Cum să înțeleg atunci textele din 1 Tim. 5, 23; Prov. 31, 6; Deut. 14, 26; Osea 4, 11; 1 Tim. 3, 8?”

Pentru a avea o mai clară înțelegere cu privire la băuturile alcoolice, este bine să cercetăm mai profund această problemă care, după cît se pare, frămîntă pe mulți.

CONSIDERAȚIUNI GENERALE

Flagelul alcoolului a produs și produce mari suferințe omenirii. Vieți ruinate, familii destrămate, mizerie, sărăcie, copii cu malformații congenitale, etc. Alcoolul este considerat, și pe bună dreptate, ca fiind inamicul public numărul unu al omenirii. După o statistică recentă, numai în America alcoolul costă societatea peste 117 miliarde dolari anual, 1.000.000 de persoane inapte de muncă, 100.000 vieți pierdute, etc. În „Evenimentul zilei” din 22 ianuarie a.c., se relatează că, „la spitalul 'Filantropia' din București, a fost avortat un monstru”. Cu lacrimi în ochi, persoana în cauză a declarat: „Cred că principala cauză a tragediei este că în momentul procreării tatăl era beat”. Nimeni nu poate socoti costul real pe care societatea omenească îl plătește, ca un tribut, alcoolismului. Copii arătați, violență în cămin, copii și soții violențate, divorțuri, violuri, jafuri, crimă, boală și moarte.

Este interesant de reținut că majoritatea celor ce folosesc băuturi alcoolice merg la biserică, sînt oameni religioși, dar care au fost învățați că Biblia nu este

împotriva folosirii „cu moderație” a băuturilor alcoolice. Dar această folosire „cu moderație” a făcut ca milioane de „creștini” să devină băutori „nemoderați”, „necumpătați”, pentru că alcoolul, asemenea drogurilor, distruge capacitatea de autocontrol a celui în cauză.

Și mai curios și de neînțeles este faptul că bisericile evanghelice, care în decursul istoriei lor au avut o atitudine categorică față de problema băuturilor alcoolice, optînd pentru o totală abținere, au renunțat la această atitudine, optînd în schimb pentru o poziție moderată. Una din cauzele principale ale unei asemenea schimbări de atitudine este faptul că s-a slăbit convingerea că abținerea totală este un principiu biblic. Pînă și Billy Graham, un adept convins al unei abținere totale, a făcut următoarea declarație: „Nu cred că Biblia învață o abținere totală... Isus a băut vin. El a transformat apa în vin la nunta din Cana. Vinul acela n-a fost suc de struguri (must), așa cum încearcă unii să susțină” (Carter Will Restore Confidence, Graham Says - Miami Herald, 26 Decembrie 1976, secția A, pag. 18).

Cu toate acestea, persoane ca Billy Graham recomandă abținerea totală, dar pe considerente sociale și medicale și nicidecum pentru că așa zice Dumnezeu. Și trebuie să spunem că atîta vreme cît creștinii cred că

Ceea ce este și mai dureros este faptul că și în mijlocul nostru, în multe din comunitățile noastre, au fost și sînt unii care consideră că unele texte, unele pasaje biblice îngăduie folosirea „cu moderație” a băuturilor alcoolice. În consecință, aceștia nu mai consideră un păcat, o încălcare a unui principiu dat de Dumnezeu, ci mai mult o recomandare din considerente sociale și medicale. „Sînt unii care, fără să susțină folosirea băuturilor alcoolice, consideră însă că abținerea totală (de la băuturile alcoolice) este una dintr-un număr de probleme pentru care Biblia nu dă directive precise, categorice”. Acest simțămînt de incertitudine a dus și duce pe mulți să adopte o atitudine mult mai îngăduitoare și permisivă față de băuturile alcoolice.

Din studiile pe care le vom face, în încercarea noastră de a înțelege ceea ce Dumnezeu a spus în mod categoric în Cuvîntul Său, în legătură cu folosirea băuturilor alcoolice, vom înțelege cu certitudine că Biblia condamnă nu numai abuzul în folosirea băuturilor alcoolice; ea condamnă orice folosire a lor. Sînt mai multe texte, mai multe pasaje din Vechiul și Noul Testament care condamnă folosirea vinului alcoolic, indiferent de cantitatea consumată.

Dar despre toate acestea, în numerele următoare ale revistei noastre.

RAPORT ASUPRA ACTIVITĂȚII CONFERINȚEI MUNTENIA PE ANUL 1992

Sfârșitul și începutul de an sînt momente consacrate bilanțului, ocazii pentru reconsiderarea a ceea ce a fost, în lumina a ceea ce s-a dorit sau ar fi trebuit să fie. Dacă pentru instituțiile laice bilanțul evidențiază reușita sau eșecul factorului uman, pentru o instituție bisericească (eclésiastică), acesta pune în lumină cît din Planul lui Dumnezeu s-a realizat prin aceia pe care i-a chemat și rînduit să aducă roadă și cît de multă este ea.

Din perspectiva evanghelică, anul 1992 a debutat sub semnul Campaniei Naționale de Evanghelizare, în cadrul căreia consemnam organizarea a 2.115 Seminarii de Apocalips familiale (de cămin) și 242 publice, conduse de 2.910 responsabili și ajutoare. Numărul celor ce participă la aceste seminarii este pentru început de 25.290 persoane, din care doar 6.588 primesc diplome de absolvire.

Roadele acestei acțiuni sînt concretizate la sfârșitul lunii mai în cele 1.398 de botezuri, totalul anual fiind de 2.153. Menționăm că doar în București, în ultimul Sabat din mai, au fost botezate la Bazinul Olimpic „Național” 432 de persoane, botez care a marcat și încheierea acestei Campanii de Evanghelizare, susținută de echipa „Quiet Hour” condusă de LaVerne Tucker.

Un alt eveniment evanghelic deosebit al anului 1992 a fost marcat de prezența și activitatea în București, în perioada 26 septembrie - 12 decembrie, a cunoscutului evanghelist canadian Brad Thorp, care a condus, de altfel, și Institutul Național de Evanghelizare, la care au participat 60 de pastori din țară,

Conferința noastră fiind reprezentată de 16 pastori.

Depunîndu-se eforturi pentru pătrunderea în noi teritorii, lucrarea de evanghelizare s-a desfășurat în 188 de localități fără prezență A.Z.Ș., putînd raporta cu bucurie că în 96 dintre acestea sîntem reprezentați prin cei cîștigați de Evanghelie în cursul anului deja încheiat. În intervalul de timp la care ne referim, au fost înființate 14 noi comunități.

Se cuvine să întregim acest raport cu cîteva elemente statistice privind situația membrilor, a comunităților și a personalului deservent.

Conferința noastră reunește un total de 17.798 membri, organizați în 221 comunități, grupate în 52 de districte, păstorite de 51 de pastori.

Din numărul pastorilor menționați, 28 sînt hirotonisiți (dintre aceștia 5 sînt pensionari reactivați), iar restul de 23 sînt nehirotonisiți.

Personalul de la sediul Conferinței Muntenia este reprezentat de 4 pastori hirotonisiți.

Situația financiară a anului 1992 la nivelul „Conferinței Muntenia” se prezintă astfel:

Venituri: 174.316.613 lei.

Cheltuielile au atins cifra de: 168.109.794 lei.

Pentru promovarea programului de construcție a CASELOR DE RUGĂCIUNE a fost alocată și cheltuită suma de 63.062.635 lei.

Raportînd TOTALUL VENITURILOR: 174.316.613 lei la TOTALUL CHELTUIELILOR: 168.109.794, rezultă un SOLD la finele anului de: 6.206.819 lei, din care suma de 5.641.492 lei este reprezentată de debitori.

Pășim în noul an împovărați de disproporția dintre posibilități și nevoi. Construcția multor Case de Rugăciune a ajuns în impas din lipsă de fonduri, iar în Bucureștiul în care este prezentă peste 10% din populația țării, avem doar 7 Case de Rugăciune, care oferă spațiu de închinare doar pentru jumătate din numărul pe care îl avem aici.

Nădăduim ca Dumnezeu să răspundă rugăciunilor noastre și să așeze în sufletele tuturor credincioșilor din Conferința noastră, și poate chiar din țară, o povară pe care nu o poate îndepărta decît acțiunea săvîrșită în spiritul jertfei, de a contribui la realizarea celui mai dificil, dar și mai imperiios obiectiv, noi Case de Rugăciune în București.

Sînt semne că ocaziile viitorului vor fi total diferite de cele ale prezentului. Timpul nostru este ASTĂZI! Ocazia noastră este ACUM! Ceea ce poți sacrifica azi, mîine ar putea fi nenecesar sau poate chiar inutil.

Recunoștința noastră se îndreaptă spre Cel ce ne este Izvor de putere și viață, dar și spre toți aceia care, frați și surori în Domnul fiind, s-au rugat și au lucrat, chiar și cu prețul jertfei, pentru extinderea hotarelor Împărăției Harului și pentru găsirea Împărăției Slavei.

Domnul să ne ajute ca experiența anului în curs să o depășească pe cea a anului precedent atît în rezultatele calitative, cît și în cele numerice!

Președinte,
Pastor
Danci P.

POȘTA REDACȚIEI

NE SCRJI CJTJTORJJ

CĂLĂTORIE MISIONARĂ (2)

Fapte 15,36

A doua zi, am mai stat de vorbă cu fratele Aramă și apoi ne-am continuat drumul pînă la Comunitatea Nicoleşti, unde am ajuns la fratele Grigore Petre, prezbiterul acestei comunități. Cînd ne-a văzut, a rămas foarte surprins și nu-i venea să creadă că sîntem noi. Ne-a pus întrebarea cum am venit, căci bani nu sînt și nici mijloace de transport. Eu, ca un ucenic, am stat și am ascultat discuția. Dar fratele Dănilă nu a răspuns decît printr-o contra întrebare: „Și nu te bucuri, frate Grigore, de prezența noastră?”. „Ba da, dar nu credeam așa ceva!”.

Fratele Grigore mai ieșea afară pentru treburi gospodărești și se mira de cele văzute.

După masă, fratele Dănilă a scris niște bilete și seara a rugat pe fratele Grigore să cheme la dînsul pe tinerii numiți și cei în cauză s-au prezentat în mod foarte binevoitor. El le-a dat cîte un bilet și i-a rugat ca în ziua următoare (vineri) să viziteze fiecare cîte o comunitate anume, pentru a duce biletul respectiv, în care se făcea cunoscut ca Sîmbătă dimineață să fie prezenți în această localitate frații prezbiteri, diriginții Școlii de Sabat, secretarul, candidații pentru botez și, natural, acei membri care vor să ia parte la această adunare districtuală.

În după masa de vineri, a sosit și fratele Barbu Ioan din Rîmnicu Sărat, care răspundea de acest district.

În Sabat dimineața, sala de cult a fost arhiplină, a avut loc Școala de Sabat, predica de dimineață cu examinarea candidaților, o scurtă pauză la amiază, iar după masă un program cu totul deosebit. Dintre noi cei trei, fiecare a vorbit cîte 40 de minute, apoi o pauză și așa am petrecut acea după-amiază în Ziua Domnului. A fost o trezire și o luare de hotărîri în viața de credință. S-au vărsat și multe lacrimi de cei încercați și probați în timpul opreliștei de care au avut parte. Seara a avut loc botezul. Am fost de părere ca acest serviciu să se officieze duminică, dar fratele Dănilă l-a programat Sîmbătă seara. Mergînd la locul indicat, dînsul îmi spune că vor fi prezenți numai candidații și personal pentru serviciu, dar cînd am ajuns acolo multă lume era prezentă, pentru că era un eveniment important și, după opreliștea ce a avut loc, acum erau ocazii de aur și frații erau doritori de a fi prezenți la acest eveniment, unde erau botezați chiar copiii lor.

Din cîte îmi amintesc, în ziua următoare (duminică) s-au făcut vizite la anumite familii și s-au tratat unele probleme, prin întrebări puse de anumiți frați, mai

ales în ce privește lucrarea de evanghelizare și ocaziile ce ni se ofereau pentru viitor.

Luni, am plecat spre Rîmnicu Sărat, sediul districtului, unde împreună cu fr. Barbu Ioan am stabilit anumite criterii și am rezolvat și probleme administrative pentru viitor. De aici, am parcurs drumul spre orașul Focșani, trecînd prin Comunitatea Gugești, unde am făcut un popas în cursul acelei săptămîni. Sabatul al doilea din cuprinsul acelei călătorii a fost de asemenea o zi minunată cu această comunitate cu un istoric

„SĂ FACEȚI TOTUL PENTRU
SLAVA LUI DUMNEZEU.” 1 Cor. 10,31

vechi. Bucuria a fost mare, dar mirarea acestor frați era: „Cu ce ați venit, căci mijloacele de transport sînt scumpe și bani nu sînt?”. Iar noi le-am răspuns: „Și nu vă bucurați de vizita noastră aici, la dumneavoastră?”. Apoi am stabilit anumite criterii pentru viitor cu fratele pastor Ouatu Ștefan, responsabilul acestui district.

În ziua următoare după Sabat (duminică), am plecat spre Brăila pe un drum necunoscut, dar cu încredere în călăuzirea lui Dumnezeu și seara am ajuns în comuna Măicănești, reședință de raion. După privirea gospodăriilor existente, am tras concluzia că aici sînt oameni gospodari și am început să întrebăm din casă în casă, dacă au bunătatea de a găzdui niște călători ca noi. Răspunsul era mereu același: „Nu putem, nu avem loc, plecăm la porumb”. Noi îi rugam ca măcar pe prispă să ne dea voie să stăm, iar cînd ei vor pleca la culesul porumbului și noi vom pleca în drumul nostru. Și așa am trecut pe lîngă 13 gospodării, fără a

primi găzduire. Atunci, fratele Dănilă, cînd a ajuns la a 14-a casă, a întreat dacă în această localitate există vreun om al lui Dumnezeu, care să aibă bunăvoința de a găzdui niște călători ca noi, căci „dumnevoastră văd că aveți loc, dar nu aveți bunăvoința de a ne primi”. Răspunsul a fost să mergem la Moș Iacob, care are casa pe stînga, iar în dreptul casei se află o fîntînă. Am plecat și, după indicațiile date, am ajuns la casa respectivă, unde o fetiță scotea apă din fîntînă. Întrebată care este casa lui Moș Iacob, ea ne-a spus să o urmăm, căci era fiica lui.

Deci, ajungînd în gospodăria lui Moș Iacob și întrebîndu-l dacă are bunăvoința de a ne primi, dînsul a spus că da, numai că în camera mică (3x3 m) doar meu soț și fiica sa în unicul pat, iar dînsul, fiind bolnav de astm cronic, dormea pe un scaun. Însă ne puteam primi în curte. Noi am fost bucuroși că ne puteam odihni, căci parcursesem un drum obositor de la Focșani și pînă acolo. Moș Iacob a rugat-o pe soția lui să ne pregătească ceva de mîncare și, deși erau oameni lipsiți, ne-au potolit foamea cu mămăligă, brînză și lapte, zis de pomană. Atunci, mi-am adus aminte de o veche zicală: „Vai de acela care are suflet mic în casă mare. Fericit este cel ce are suflet mare în casă mică”, iar acum vedeam cu ochii mei împlinirea ei.

Noaptea aceea nu o voi uita, căci patul nostru a fost sub cerul liber. O jumătate de rogojină era sub noi și cu cealaltă jumătate ne-am învelit. Eu am numit acea noapte, noaptea lui Iacob. La ziuă, după ce ne-am spălat și eram gata de plecare, Moș Iacob nu ne-a lăsat pînă nu am mai servit o mămăligă cu lapte. Am mulțumit lui Dumnezeu pentru ajutor, cerînd sprijinul Său pentru a putea

merge mai departe. De asemeni, L-am rugat pe Tatăl din cer să binecuvînteze în măsură bogată pe acel om și familia sa. El era un ortodox veritabil și moștenise de la părinții săi bunătatea de a oferi găzduire celor ce poposeau în casa lui. Despărțirea a fost emoționantă, gîndindu-mă că, deși era sărac, avea sufletul mare. Am sărutat pe Moș Iacob și am plecat la drum spre Brăila.

Ajunși acasă la familiile noastre, eram obosiți, dar aveam mulțumirea sufletească că Dumnezeu fusese cu noi și ne ajutase să realizăm o frumoasă lucrare misionară, deși condițiile nu fuseseră lipsite de efort fizic. Familiile noastre erau bucuroase de felul minunat în care Domnul ne călăuzise și ne purtase de grijă.

Pe la finele lunii octombrie, a avut loc ședința Comitetului Uniunii de Conferințe, la care au fost invitați și secretarii contabili ai celor șase conferințe.

Primul punct pe ordinea de zi a fost: „Cum s-a executat dispoziția dată de Comitetul Uniunii, în ce privește lucrarea pe cont propriu?”

Au urmat luările de cuvînt ale fraților președinți și fiecare a arătat că s-a făcut ceva lucrare, dar nu era nici un glas cu privire la lucrarea misionară, prin călătorie pe jos. La sfîrșitul celor prezentate, eu am fost provocat de fratele Florea, președintele Uniunii, să arăt cum am călătorit cu fratele Dănilă, parcurgînd în această lucrare peste 250 km. pe jos. În scurte cuvinte, am arătat toată călătoria făcută, obositoare, dar plină de roade și de bucurii de care am avut parte împreună cu frații vizitați.

Venind la Brăila, am făcut o fotografie, în care eu eram la stînga, fratele Dănilă la mijloc, iar fratele Zamfir, președintele Conferinței, era la dreapta, dar dînsul

nu călătorise pe jos, ci cu trenul. Noi arătam așa cum parcusesem tot drumul respectiv.

Peste cîteva zile de la ședința Comitetului Uniunii, am fost vizitați de un frate de la Diviziune, căci și ei erau îngrijorați de soarta lucrărilor noastre, a serviciilor Evangheliei, căci cunoșteau noile dispoziții financiare. Cînd fratele Florea a fost întreat cum se face lucrarea de evanghelizare, a arătat fotografia noastră, spunînd că lucrarea nu s-a oprit datorită lipsei mijloacelor financiare.

În țară era pe atunci o Sucursală a Asociației cu sediul în New York, asociație de binefacere. Sucursala din București avea în depozit 3.000 cutii cu alimente, nedistribuite încă. Fratele consilier de la Diviziune, cînd a ajuns la Berna, a luat legătura cu Conferința Generală, arătînd situația din România. În scurt timp, fratele Florea a primit o telegramă în care i se făcea cunoscut să se prezinte la sediul Asociației din București, pentru a ridica cele 3000 cutii cu alimente. Ele erau destinate bisericii noastre, conform dispozițiilor primite de la sediul din New York. Deci, se ivise o nouă ocazie de a mulțumi lui Dumnezeu pentru grija Sa. Și în regiunea Moldova se simțea aceeași lipsă de alimente.

În anul următor, 1948, în cursul lunii iulie, numitul Mielu Drăgostin, cel pe care l-am întîlnit în drumul nostru spre Rîmnicu Sărat, a venit în Brăila la o cooperativă, în interes personal. Acolo era în serviciu fratele Pascu Gheorghe, care devenise de curînd membru al Comunității Brăila. Intrînd în discuție cu dînsul în probleme de doctrină, ajung la problema referitoare la adevărata

Sfârșit & cale.....

- Pe data de 6 august 1992, adoarme în Domnul fratele Dinescu Gheorghe, unul dintre primii doi pionieri ai Bisericii Adventiste din Urleta, Județul Prahova.

Născut la 19 iunie 1901, primește credința și încheie legământ cu Domnul în mai 1927. A fost mulți ani prezbiter și slujbaș principal al comunității. S-a distins prin bunătate, blîndețe și un zîmbet ce pornea din liniștea sufletului său.

Înmormîntarea a avut loc pe data de 8 august. Cuvintele de mîngîiere ale Scripturii au fost rostite de pastorul Tonca George și cel ce semnează aceste rînduri.

Pastor,
Popescu Nicolae

- Adoarme în Domnul, în mod neașteptat, fratele Danci Vasile din Comunitatea Borșa, Maramureș.

Fratele Danci Vasile vede lumina zilei la 6 aprilie 1921 și se distinge din anii copilăriei prin dorința de a cunoaște cît mai mult și multe. Urmează cursurile Școlii de meserii din Sighetul Marmației și devine un bun croitor.

În 1945 se căsătorește cu sora Vița, întemeind un cămin în care au crescut și s-au dezvoltat 8 copii.

În această perioadă de timp, cunoaște adevărul vestit de Biserica Adventă. Este atras de Cuvîntul Scripturii și, după o experiență cu Dumnezeu, primește botezul în 1947, cîștigîndu-și în scurt timp întreaga familie la adevăr. A fost foarte mulți ani prezbiter al comunității și un devotat vestitor al Cuvîntului. Împreună cu un grup de frați, construiește în 1953 Casa de Rugăciune a Comunității și în 1988 face eforturi și intervenții și începe construirea unei moderne și frumoase capele în Borșa.

Deși suferind de inimă, lucrează cu o grupă de prieteni la Baia Borșa, unde dorea să înființeze o comunitate. În timp ce se îndrepta spre Baia Borșa la grupa ce-l aștepta, s-a simțit din ce în ce mai rău, pînă cînd inima a încetat să mai bată. A murit la datorie. În adevăr, fericiții morții care mor în Domnul. Bucuria vieții sale și a soției a fost aceea de a avea un fiu care să slujească lui Dumnezeu, pastorul Danci Petrică, președintele Conferinței Muntenia, și o fiică căsătorită cu pastorul Baci Mihai.

Este așezat în pămîntul ținutului ce l-a iubit, pe un deal ce străjuiește Valea Borșei, fiind condus de întreaga familie și frățietatea adventă venită din multe părți ale Maramureșului. Pastorii Timiș Alexandru, Suciulosef, Pușcașu Vasile, Gyeresy Erno, Zamfir Dumitru, Popa Dumitru și cel ce semnează aceste rînduri au prezentat celor îndurerați Cuvîntul mîngîietor al Scripturii.

„O, de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfîrșitul meu să fie ca al lor!”

Pastor,
Boantă Gheorghe

CĂLĂTORIE MISIONARĂ (2)

- URMARE DIN PAG. 18 -

zi de odihnă, Sîmbăta, conform Sfințelor Scripturi. Numitul Drăgostin îi zice fratelui Pascu Gheorghe: „Va să zică, cei doi domni ce călătoreau anul trecut spre Rîmnicu Sărat erau de ai dumneavoastră?”. „Da!”, a răspuns fratele Pascu și, „dacă vreți să îi vedeți, veniți Sîmbătă la adunarea noastră și vă veți bucura de întîlnirea cu dînșii”.

Zis și făcut. În Sabatul următor, tînărul Mielu Drăgostin a venit la adunare. Întîmplarea a făcut că amîndoi eram prezenți la data aceea în comunitatea Brăila. Ne-am întîlnit și am stabilit să începem predicarea Evangheliei și în localitatea Oancea.

Așa s-au scurs zile și săptămîni, prin ținerea de lecturi biblice în această localitate, pînă ce s-a înființat comunitatea Oancea. Și astfel, astăzi avem o frumoasă comunitate, înființată în urma acelei călătorii misionare. Pe bună dreptate spune Psalmul 126, 6: „Cei ce seamănă cu lacrimi, vor secera cu cîntări de veselie. Cei ce umblă plîngînd cînd aruncă sămînța, se întorc cu veselie cînd își strîng snopii”. Și Solomon face o precizare importantă în Ecl. 11,6: „Dimineața, seamănă-ți sămînța și pînă seara nu lăsa mîna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amîndouă sînt deopotrivă de bune”.

Pastor pensionar,
Barbu Dănaș

COMUNICĂRI DIN PARTEA COMITETULUI UNIUNII

DIMA VIOREL

TREZORIER

În Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, la nivelul fiecărei organizații, Comitetul anual (sau de toamnă) este comitetul cel mai important. Cu această ocazie, se analizează rapoartele departamentelor, se fac planuri, se stabilesc strategii de lucru în diferite domenii, se reanalizează regulamentele, se stabilesc direcții de urmat.

În 17-18 decembrie 1992, la sediul Uniunii de Conferințe din Str. Plantelor Nr. 12, București, a avut loc Comitetul anual, la care au participat membrii Comitetului plin al Uniunii Române (membrii comitetului local, președinții Conferințelor, pastori din câmp și membri laici) și invitați (secretarii și trezorierii Conferințelor). Din partea Diviziunii Euro-Africa a fost prezent fratele E. Amelung.

Printre problemele cele mai importante abordate cu această ocazie au fost: „Strategia și planul de evanghelizare pentru anul 1993”; „Strategia și planurile de evanghelizare prin tineret - Programul MARTA '93”, observații asupra Manualului Comunității ediția 1992 și precizări privitoare la aplicarea acestuia în condițiile specifice bisericii din România, adoptarea Regulamentului Financiar, stabilirea salariilor, aprobarea bugetului pentru anul 1993, etc.

Pe această cale dorim să comunicăm frățietății câteva din hotărârile de ordin administrativ, menite să contribuie la înaintarea cauzei:

SUBVENȚIONAREA STUDIILOR BIBLICE PENTRU COPII

Recunoscând că trebuie acordată mai multă atenție educației religioase a copiilor bisericii noastre, că fiecare copil din familiile adventiste trebuie să beneficieze de această educație, apreciind dificultățile financiare cu care se confruntă multe din familiile noastre, s-a hotărât adoptarea unui plan de subvenționare a lecțiilor Școlii de Sabat pentru copii, astfel: 30% Casa de Editură, 15% Uniunea de Conferințe, 15% Conferința, urmînd ca beneficiarul să plătească numai 40% din costul acestor lecțiuni. Sînt supuse acestui regim de subvenționare numai acele broșuri care se obțin pe bază de abonament.

Conferințele și Departamentul Școlii de Sabat de la Uniunea de Conferințe vor face publicitate cu privire la importanța studiilor biblice pentru copii și vor încuraja familiile din biserică să asigure fiecărui copil lecțiunile necesare.

DESTINAȚIA COLECTELOR

Colecta Școlii de Sabat - Fondurile primite prin darurile Școlii de Sabat constituie partea cea mai importantă din bugetul anual al lucrării mondiale. Darurile Școlii de Sabat pentru Misiune cuprind:

a) Darurile obișnuite ale Școlii de Sabat - darurile care sînt primite în fiecare Sabat în afară de Sabatul al treisprezecelea în timpul Școlii de Sabat.

b) Darul celui de-al treisprezecelea Sabat - darurile Școlii de Sabat din Sabatul al trei-

sprezecelea. 25% din acest dar se folosește pentru proiecte stabilite.

c) Fondul de investiție al Școlii de Sabat. Acesta este un program permanent, destinat să promoveze creșterea darurilor în favoarea misiunilor și constă în darurile pe care membrii comunităților le fac, altele decît cele din colecta Școlii de Sabat.

În armonie cu principiul divin expus în Biblie și Spiritul Profetic, prin care toți trebuie să participe la susținerea lucrării mondiale, responsabilii comunităților sînt sfătuiți ca ori de cîte ori se fac apeluri pentru strîngerea de fonduri să încurajeze comunitățile să nu piardă din vedere colecta Școlii de Sabat, care este cea mai importantă colectă în cadrul bisericii noastre, de ea depinzînd în bună măsură misiunea externă și care, deci, trebuie să se bucure de contribuția cea mai însemnată dintre toate colectele.

Pentru a înțelege cum operează acest sistem, putem fi ajutați în parte dacă știm că în trimestrul IV 1994 colecta Sabatului al 13-lea din cîmpul mondial este destinată realizării proiectului de construcție al Institutului Teologic din România.

Însă este necesar să se știe că, acolo unde din cauza situațiilor speciale nu este posibil să se transmită în exterior darurile pentru misiuni care aparțin Diviziunii și Conferinței Generale, cum este cazul Uniunii Române (deoarece leul nu este convertibil),

acestea vor fi păstrate într-un fond de rezervă ținut în depozit în registrele Uniunii și pot fi folosite numai în înțelegere cu Diviziunea.

În acest sens, cu ocazia comitetului anual din decembrie 1992, cu acordul Diviziunii Euro-Africa, s-a stabilit ca darurile obișnuite ale Școlii de Sabat să constituie un fond de construcții pentru Case de Rugăciune. Conferințele vor beneficia de aceste fonduri în baza unor proiecte concrete înaintate la Uniune pentru acordarea de alocații. Avînd în vedere destinația darurilor Școlii de Sabat, este de la sine înțeles că se recomandă ca proiectele propuse pentru aceste alocații să se realizeze în teritoriile noi.

De asemenea s-a hotărît ca darul Sabatului al 13-lea și darul de mulțumire să se folosească pentru proiectele de pătrundere în noi teritorii.

Colectele

În Uniunea Română, în fiecare comunitate vor fi două momente pentru strîngerea zecimilor și darurilor, și anume:

a) Darul Școlii de Sabat se va strînge în timpul Școlii de Sabat, între citirea veștilor misionare și studiul biblic.

b) Zecimile și darurile vor fi strînse în timpul serviciului

divin (11-12), înainte de începerea predicii.

În zilele în care sînt programate colecte speciale, nu se vor efectua colecte de interes local sau pentru bugetul comunității.

Colectele pentru bugetul comunității vor fi făcute cu ocazia strîngerii zecimilor și darurilor, în Sabatele cînd nu este prevăzută o colectă specială, și se va veghea ca să nu se amestece darurile pentru bugetul comunității, cu darurile cu destinație specială sau cu zecimile care sînt dăruite cu aceeași ocazie.

De ce se fac din nou schimbări cu privire la strîngerea colectelor? Nu pentru a produce confuzie. Nici pentru că unele comunități (foarte puține) au început să practice aceasta, ci pentru că în strategia tranziției a fost prevăzut așa. S-a apreciat că trebuie să fie o perioadă (doi ani) cînd fondurile pentru bugetul comunității să nu se strîngă odată cu fondurile cu destinație specială, pentru a ne deprinde să facem deosebiri între lucrurile sfinte după destinație. Această măsură a fost necesară pentru a ne obișnui să respectăm destinația sumelor și intenția dăruitorului. Socotim că doi ani au fost suficienți pentru învățatură. De acum putem intra în normal, rămînînd ca persoanele implicate în mînuirea fondurilor să dea socoteală de isprăvnicia lor atît față

de Dumnezeu, cît și față de biserică.

Raportarea

Regretabil că trebuie să o spunem, dar în cele mai multe comunități nu s-a obișnuit să se prezinte dări de seamă trimestriale sau semestriale cu privire la veniturile și cheltuielile comunităților. Aceasta contribuie la scăderea încrederii dăruitorilor în mînuirea corectă a acestor sume.

Reafirmăm poziția noastră că dările de seamă sînt necesare, folositoare atît pentru dăruitori, cît și pentru administratori, fapt pentru care cerem insistent să se prezinte dări de seamă cu privire la gestionarea bunurilor bisericii trimestrial în fața comitetului și semestrial în fața comunității.

Pentru încurajare, în Curierul Adventist vor apărea dări de seamă anuale, cu privire la administrarea bunurilor bisericii la nivel de Conferințe și Uniune.

În speranța că astfel de informații sînt binefăcătoare pentru biserică, dorim ca această rubrică să apară aproape în fiecare număr al revistei noastre.

Așa că... va urma.

„DAR... ARGINTUL CARE SE ADUCEA DOMNULUI... ÎL DĂDEAU CELOR CE FĂCEAU LUCRAREA, CA SĂ-L ÎNTREBUINȚEZE PENTRU DREGEREA CASEI DOMNULUI. NU SE CEREA SOCOTEALĂ OAMENILOR ÎN MÎINILE CĂRORA DĂDEAU ARGINTUL... CĂCI LUCRAU CINSTIT.” 2 ÎMPĂRAȚI 12,13-15

MARTA ȘI FIARA

De câte ori nu mi-am început o zi de activitate pastorală cu un scurt moment de rugăciune terminat cu cererea laconică: „Doamne, ajută-mă astăzi să fac voia Ta în felul în care dorești Tu!” Apoi, m-am grăbit să atac lista cu tot ceea ce „trebuie” să fac, iar ocazia de a petrece mai mult timp cu Domnul a fost amînată pentru „mai tîrziu”. Mă tem că, prin natura mea, sînt mai mult o Martă decît o Marie. Temperamentul meu activ din fire are mari satisfacții văzînd o muncă terminată și se împotrivesc celeilalte părți din mine care spune: „Stop! Este timpul să șezi și să înveți la picioarele lui Isus!”.

La începutul pastorației, mi-era frică să fiu văzut stînd jos fără o carte deschisă în mîini, pentru că cineva putea gîndi că lenevesc. Apoi, într-o zi, am descoperit că Avraam, prietenul lui Dumnezeu, avea o întîlnire tainică cu Dumnezeu, într-una din zile, cînd el stătea la umbră. Biblia nu spune dacă el se odihnea sau medita, dar cînd a ridicat capul a văzut trei oameni, din care unul era Însăși Domnul.

Imediat, el a sărit în picioare și i-a invitat să se așeze, apoi a alergat să dea poruncă servitorilor săi și Sarei să pregătească o masă bogată. Avraam probabil s-a întors după aceasta și a început să discute cu Domnul, în timpul cînd se pregătea prînzul.

Sara era ocupată (sau s-a păstrat ocupată) tot timpul în bucătărie - și aici este locul unde povestirea are o paralelă interesantă nu numai cu istorisirea Mar-

tei și Mariei din Luca 10, dar și cu una din cele mai importante profeții ale sfîrșitului din Apocalips.

Sara are multe în comun cu Marta, în sensul că amîndouă lucrau în bucătărie pentru a-L servi pe Domnul, în timp ce cealaltă persoană, în fiecare din aceste două exemple, și-a luat timp să asculte ceea ce spunea Domnul. Dar povestea Sarei este în mod deosebit interesantă pentru că ea urmărește să arate rezultatul acestui fel de lucrare pentru Dumnezeu. Tîrziu, în după-amiaza în care Domnul a făcut cea mai minunată făgăduință a providenței, pe care Sara a avut ocazia s-o audă, ea a rîs!

Nu cumva credința ei în puterea lui Dumnezeu de a o înzestra cu un fiu a fost mai mică decît a lui Avraam, tocmai pentru că și-a petrecut timpul lucrînd pentru Dumnezeu în loc să-L asculte?

Dacă ar fi acceptat să-și părăsească bucătăria și să ia parte la discuția bărbaților, ar fi fost credința ei în Dumnezeu mai puternică?

Aici este o lecție foarte importantă pentru mine, pentru că îmi vine mult mai ușor să-mi ocup timpul motivînd „lucrez pentru Domnul”, în loc să-mi iau timp să stau și să-l ascult învățăturile și făgăduințele pe care dorește să le îndeplinească.

Și aici văd o importantă paralelă cu Apocalips 13. Acest capitol vorbește că, la sfîrșitul timpului, cînd fiecare va trebui să hotărască dacă să accepte sau

nu semnul fiarei, fiara cu cele două coarne va constrînge și va sili pe cei care nu i-au primit semnul să nu poată cumpăra sau vinde. Cu alte cuvinte, aceia care refuză semnul fiarei va trebui să se încreadă numai în Domnul, care le va asigura necesitățile pămîntești atunci cînd decretul fiarei va fi în vigoare.

Cea mai mare primejdie pe care o văd în a fi acaparat de bucătărie, ca Marta și Sara, făcînd fapte bune pentru Domnul, nu este că aș crede în meritul faptelor, nu e vorba de îndreptățirea prin fapte; ci în faptul că aș considera mai importantă munca pentru Dumnezeu decît cultivarea unei adevărate comuniuni cu El.

Contrastul dintre cei pierduți și cei mîntuiți, în Apocalips 13 și 14, se vede în prezentarea celor care urmează pe Miel și primesc semnul lui Dumnezeu pe fruntea lor (în mintea lor) și apoi pe cei care au acceptat un chip omenesc și au primit semnul fiarei pe frunte și pe mînă. Numărul fiarei reprezintă nimicnicia omului și imperfecțiunea muncii sale.

Învățătura pe care o văd pentru mine personal este aceea de a merge alături de Domnul, în contrast cu natura mea care este atît de satisfăcută cînd stau în bucătărie, ca Marta și Sara.

Cu siguranță - atît munca cît și rugăciunea - amîndouă sînt importante, dar ele trebuie menținute într-un echilibru desăvîrșit.

*Keuneth Wade (Ministry)
În românește,
Sigilda Graur*